

Передплата
на «РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:
на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1.70 кор.
За границею:
на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирнеш ми очи і душу ми вирнеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.

Рекламації неопечатані є вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Кривава Чернихівська трагедія

відбила ся голосним відгомоном в днівникарстві не лише кравім, особливож у віденським. N. fr. Presse і інші віденські днівники як Die Zeit і ин. подають не тільки подрібні описи, але й від себе висловили замітні погляди. Наведемо тут головні уступи з статі N. fr. Presse.

«Се, що склало ся в Чернихові, пише сей днівник, є трагедія з селянського життя, котра в національних суперечностях в Галичині має яскраву основу, а хоч описи чернихівської події не згоджують ся в усіх подрібностях і не одно ще є неясне, то в головній основі згоджують ся всі описи, навіть ті, що є закрашені національною ненавистю. Се певна річ, що задля незначної причини жандарми застрілили пятеро людей, між тими дві жінки і дванадцятилітнього хлопця, а так само се певна річ, що така яскрава нерозмірність між дрібною причиною а страшними наслідками може бути пояснена лише тим воадухом повним розярєня і сліпої пристрасти між рускими селянами, і вибуховою примішкою, що довго нагромаджувана, запалила ся на останку з маловажного поводу».

Дальше наводить N. fr. Presse оповіданя селян про подію, як жандарм стрітив хлопця, що ловив рибу, і єго хотів арештувати, а мати наробила крику, як жандарм провадив жінку до громад.

уряду, а се викликало абіговиско людей, котрі нічого мабуть не знали про винаєм риболовлі гр. Коритовским і домагали ся, щоби явив ся вїйт і сю справу пояснив.

Дальше описує, як товпа заняла грїзну поставу супроти лісничого, що сховав ся в гром. уряді і, як він після несправдженого опису селян стрілив з громад. уряду і убив хлопця. (З иншого боку подають неімовірну вість, що з товпи упали три стріли. Р е д.) А коли після того селяни обкидали жандармів камінєм, дали она три вистріли, почім товпа розбігла ся, оставивши на місці пятеро убитих а девятеро ранних.

«Чернихівська подія, пише дальше N. fr. Presse, носить на собі звичайне в усіх менше розвизих культурно краях пято аграрне. Нічого нема труднішого до присвоєня селянам, як понятє про приватну власність дичини, а се загально відомо, що між ривалізуючими силами малої і великої власности були закони про дичину і шкоди в дичині предметом вічного спору, позаяк селяни не можуть сего зрозуміти, як дике звіря, що бігає через їх поля, може бути приватною власністю. Подібно річ має ся з риболовлю в ріці. Селяни в Чернихові не були обзнакомлені добре з винаємом права риболовлі; они хотіли дізнати ся, чи се право винаєме, чи ні. Они не могли з тим освоїти ся, що риболовля, якою они роками занимали ся, стала нараз приват-

ною власністю польского дідича. Се є розумінє селян, яке найменше дасть ся розбити вистрілами, і не може бути ніякого сумніву, що сего руского населєня з єго питомими поглядами, з єго національними воружєнями не годить ся зараз мовби валком, би котрий все рівняв, приплащувати. Останні розприви в держ. радї, страшні пристрасти, які тут вибухали, кровожадні майже промови, які там виголошувано, насунали питанє, що стало ся з сего народу, що належав до найуміркованїйших, найконсервативнїйших живел австр. мона. хії, що був «Тирольцями сходу», як тепер глузовано, хоч се імя спершу було почесне? Можна сказати, що Русини і постунованє з ними нагадують в деяких відносинах ті великі помилки, які робила Англія з Ірландією, помилки що тягнули ся довгими роками, поки всі правительства, консервативні і ліберальні, зрозуміли, що так дальше не може бути і від утисків перейшли до реформи. Як хибні були понятя, видно з того, що могла витворити ся легенда, що винаїшов Стадїон Русинів, котрим хотів дати широку самоуправу і окремиї соїм, а в конституційнім соїмі Земляковский, котрого дивний хід життя з каземат кріпости довів до першого польского міністерства, впевняв, що нема Русинів, як і у вчерашній розприві говорено, що руска мова се лише нарїче. Чи Русини не були в Шмерайнґівским парламенті найпевнїй-

„ДОВБУШ“.

Тямлю вражіня, які я переживав читаючи у — перше Федьковичевого «Довбуша».

Слова вязали ся мені у якусь велику сімфонію пристрасти, шалу і мести, а у ній відзивали ся рефрени тих диких мелодій, що родять ся у найтемнїйших яругах чорногірських лісів тай за тужним пошумом смерек — ідуть у сьвіт, як черешені води...

І коли я заслухував ся в ті звуки, ставала передімною візія зачарованої землі темних верхів і тих мракою минувшяні закритих часів — „як гуцул волен був“. Нині повторяю холоднїше, що Федьковичева трагедія мимо своїх хиб, мишо перетягнутої концепції, мимо вражаючого переладованя драматичної конструкції — є твором великого талану і глубокого вітхєня, є поемою незвичайної сили і романтичного розмаху, що вяже поетичну красу слова із акцентом трагічною болю. Нема сумніву, що «Довбуш» має на своїому лиці трагічну зморщину. Та мені бачить ся, що ті глубоко настроєві яви зі своїм нутром психологічним, з фаталістичною хмарою, що висить весь час понад сценою, а навіть з

тим узлом крови, що ним автор звязав «Довбуша» з двором воеводи, циганською родиною та Дзвінкою, що ті яви не творять трагедії, хоть є у них безперечно багато трагізму.

Можна се доказати без загляданя навіть до запорошених паперів, де дримають шановні прінципи драматичної композиції.

Але о те мені не йде. Впрочім усякі прінципи і формули у штуці є — здасть ся мені, саме на те, щоби їх переступати. Тимто й театр ніколи не дасть ся замкнути у ніякій формулі, хочби так догідній, як французка рієсе bien faite.

Та сцена все таки має свої вим. ги, від яких не годна відступити. Вона є тим таємним місцем, котрого резонанс крипить або ослаблює деякі роди слова.

Перспектива сцени робить ряд плям образом, або образ рядом плям без значіня, а її штучне сьвітло одні лінії підчеркує, а инші губить, затирає.

Тому сценічний автор все мусить мати в усї той резонанс, а у оці перспективу, аби пишучи серед пустих стїн, був рівночасно видцем з крісел і з галерії.

В тім криють ся ріжниця вражіня, яке відносить ся читаню твору, з приогляданю його на сцені.

В тім криють ся тайна сценічности твору, що сама собою насунує питанє,

яке полумя йде на сцену, а що забирають, куліси а що ще тоне у тім фатальному, пустому просторі, що є між актором а видцем, а якого нема між книжкою й читаючим.

Є се питанє, що стоїть перед кожним автором драматичним, коли хоче, щоб його слово йшло зі сцени на аудиторію і мало таку силу сугґестійну, як при читаню.

Ті гадки виринали мені, коли я оноді бачив «Довбуша» на сцені аматорського театру «Сокола».

І тверджу, що Федькович розвизав у великій мірі (переважно, здасть ся інстинктивно) те питанє, що вижеть ся, із проблемом т. зв. декорацийности твору. Тому його «Довбуш» попри свою красу і нечуване багатство уяви має прикмети сценічного твору.

Федькович не конче вмів будувати трагедію, тому лінія його драми закручуєт ся, заломлюєт ся, тому у него видно передусім блискавки першого вітхєня. Але годі й недобачити, що з хаосу великих поривів і почувань попри іскри величезного талану поетичного, виринають скінчено гарні форми драматичні. (Ціла перша дія і перша відслона четвертої, деякі яви другої дії і фінал третьої).

Др. Франко каже, що вдача Федь-

шим, найвірнішим і найприхильнішим правительству консервативним живлом і щож нагрішено, коли в тім народі запанувала така розпука, така здичість поглядів, як се виявило ся в останних розправах посольської палати!

„Тих відносин не можна шабльоново полагоджувати. Не розходить ся о централізм і федералізм; сі відносини на границі монархії, політично так важній, треба розслідити з становища державної політики, а сторонництва не можуть обминути сего розсліду. Правда, великі трудноста, які висувають ся проти одноцілого поняття австрійської політики в нашім парламенті, ваганє в питаннях, котрі не дадуть ся розв'язати самою парламентарною технікою, утрудняють також, щоби великі сторонництва держ. ради зняли рішуче становище в дуже важнім і досяглім питанню політичнім. Не розходить ся о те, щоби розсліджувати зондою, що тут політично є добре або не добре, але сі відносини, котрі уможливають, що заступники так великого народу як український, дійшли до такої здичілости, як се виявила вчерашня розправа — є неможливі. Найважнійше, що повинна зробити державна рада, і чого не може безглядно обминути, се основне розслідженє тих відносин і хиб в галицькій адміністрації, які признавали навіть польські послы і які лише з трудом закривав міністер внутрішних справ в тривожливій промові, уложеній після чиновничої, перестарілої формулки. Тут єсть якась недуга і для неї треба приготувити лік“.

„Одначе, пише N. fr. Presse, сей лік не може бути зроблений у Львові. Булоб се справдешньою педантерією і доктринерством, розводити тут ціле питанє галицького права державного (такого навіть нема! — Р е д. Р у с л. «). N. fr. Presse хоче оставити цілу автономію Галичині почавши від язикових розпорядків з часів біргерміністерства, бо, каже она, Австрія має зовсім інші обовязки. Але пише она дальше, сам голова польского кола висловив ся, що галицька адміністрація є австрійскою, а коли она такою є дійсно, то цілий парламент повинна

ковича »не дозволила йому сконцентрувати свої сили, до якого більшого діла“. Доказом того міг би бути і Довбуш, хоть на мені робить вражінє, що зібраний, передуманий і відчутий до Довбуша матеріял розлетів ся Федьковичеві в часі самої роботи. В його уяві філювало усьо, поменчі статі і події вибивали ся на перший плян — і драма з переладованя розхитала ся.

Притім вірш є з природи річи ворогом драматичної централізації. Акція, той головний чинник драми, топить ся у повени слів, розхитують ся контури людей та їх вчинків, усьо концентруєть ся у звуці, у музичному вражіню.

А у Федьковича чути музику таку богату в настроєві рефрени, музичні інтервали. А у тім всім вроджену гудулам містику і тривожне передчуванє залежности від превеликої тайни, що має своє істнованє поза змислами.

(Ковець буде).

Стефан Чарнецький.

обходити її слава і честь. Не повинно доходити до того, щоби се обопільне зворушенє і суспільні напружені відносини частійше викликували в Галичині такі події, як черняхівська, котра неперечно стоїть в звязи з загальним розярєнєм, та щоби ще більше заострювали ся відносини між малою а великою власністю, так щоби весь нарід втратив віру в мирні середники. Се лежить у власнім інтересі Поляків, бо мирні відносини в східній Галичині скріплять ціле хліборобство, а також в тім краю можна іти лише середньою дорогою. Чи ж хотять ждати, поки знов приключить ся нове нещастє, більше і страшнійше, як убийство намісника і стрілянє селян в Чернихові, і чи сі події не досить звернули бачности на великі похибки, яких допустили ся правительства і парламент впротягом многих літ в поступованю з галицькими справами? Пора щоби наостанку вже набрано переконаня, що Австрія не потребує рускої Ірландії“.

Тимчасом всепольські дневники, замісь розбирати справу поважно і обдумати способи втихомирєня розярєня і заради таким подіям в будучині, намагають ся накручувати все на свій лад. Nowa Reforma пише, що імовірно агітатори умисно уладили справу так, що та сумна катастрофа вибухла під ту пору коли вела ся в держ. раді „галицька розправа“, а Slowo Polskie з питомою єму безличностю прямо намагає ся доказувати, що все те зроблево на замовленє руских агітаторів.

Що таке поступованє дневникарства польского доливає лише олію до огню, се хиба признасть кождий безсторонний чоловік і можна лише жаліти над тим, що прокуратурія державна таким прямим визиваням не пригляне ся ближше.

Личик бюджетової розправи в посольській палаті.

(X) Посольська палата державної ради почала розправу бюджетову після важної фінансово-політичної події, а сею подією є звіт члена палати вельмож Нібавера, котрим комісія відклонює ухвалєне посольскою палатою обниженє цукрового податку о 8 корон. Бувший секційний шеф міністерства скарбу, а тепер член палати вельмож і сироводавець, подає на основі бюджетових подій і потреб фінансово політичне представленє, котрим мотивує відпорне становище палати вельмож що до зниженя цукрового податку. Він казує на те, що потреби і вимоги державні зросли останними часами, що треба було значні видатки покривати з касових засобів, а хоч вислід бюджету користний, однак обережність і обачність є конечно потрібна. В найближшій будучині будуть значні видатки конечні наслідком введєня дволітної служби військової, підвишеня засобу новобранців в краввій обороні і сільнім війську, висших поборів офіцирів і помноженя фльоти і артилерії. Сей звіт бар. Нібавера є начеб бюджетова промова в палаті вельмож звернена до посольської палати. Нема сумніву, що сей звіт викличе велике вражінє в посольській палаті і вже всякі опозиційні дневники, котрі вважали обниженє податку цукрового для себе користним способом приєднуваня популярности особливо в ширших кругах мій-

ского населєня, роздратовані сим поступком палати вельмож і приписують се впливам і роботі позакулісової міністра скарбу Коритовского.

Чергу бесідників в бюджетовій розправі розпочав заступник голови руского клубу п. Василько промовою, котра своїм спокійним і уміркованим настроєм різко відбивала від яскравих, в значній часті агітаторских промов над наглими внесенями в справі галицьких виборів, як взагалі се загальну звернуло бачність, що пп. Романчук, Олесницький, Василько, др. Кость Левицький не брали участи в попередних розправах. Замітно, що п. Василько ззначив, що пок. гр. Потоцький, з котрим він провадив переговори, не був автором псованя виборчої реформи що до Русинів і що п. Василько ще раз рішучо відпер веяку співвину Русинів в злочині з 12. цвітня.

Одначе супроти того, що буковинські Русини-народовці відразу так ясно станули на руско-народній основі і відсунули від себе в самих починає політичного руху москвичів яко народних відступників, звучав дивно в устах п. Василька жалє на адресу міністра Абрагамовича, що сей довів до розлуки москвичів з руским клубом. Се ж була задача самих керманичів руского клубу, щоби з самого почину сесії не робити консолідації, котра за 15 літ народила стілько лиха в Галичині і піддержувала се баламутство у краввого і центрального правительства, начеб наш москвичі були якимсь управнєним народним сторонництвом політичнім! Das ist der Fluch der bösen Tat, се наслідки довголітної консолідації, з котрої Народова Рада з Ценьським на чолі ужила сего оружя проти кандидатів Народного Комітету, що она впливала на кравве правительство і домагала ся від него пособлюваня москвичам, з котрими она заключила союз. Кождий кий має два кінці, і сего кия, котрим Народна Рада і Народний Комітет спершу побоювали уміркованих народовців, а до сойму і держ. ради помагали впроваджувати Ефиновичів, Королів, Давидяків і промощували з підмогою Зельських і Петрушевичів дорогу до парламенту Маркову, Глєбовіцкому і Дудикевичеві — сего кия ужили, обернувши єго другим кінцем всеполяки і Народова Рада при пособлюваню краввого правительства, проти кандидатів Народного Комітету.

Замітно також, що і в промові п. Василька звучить і ота зневіри і розпуки, що приречєня одержані ним в переговорах з намісником, а відтак з центр. правительством не здійснили ся, — ся нота котра є основною в усіх промовах політиків розпуки як Петрицький, Будзиновський, Трильовський, — ся нота, котра зневолила д-ра Охримовича покинути політичне становище а вибрати вигідну директору „Дністра“. І справді можна жалувати, що політичний керманич такої міри як п. Василько попадає в настрої зневіри і розчарованя. Можна се пояснити в часті самим складом клубу, що ті, котрі повинні би бути рядовими і піддати ся провадови вправного політичного політичного керманича, вели безнастанну боротьбу проти президії, викликували внутрішні пересилєня, а наостанку захопили керму в свої руки і тим довели до того, що клуб опинив ся без союзників, на котрих п. Василько числив в своїх політичних комбінаціях і що ті сподівані союзники мимо єго накликуваня в бюджетовій комісії здвигали, як він сам каже, лише раменами, але не поспішили з помочію. Поступки Трильовского, Бачиньского, Будзиновского et tutti quanti не могли рускому клубови приєднати союзників, а дали лише противникам оружє в руки до ослабленя становища

русского клубу. Мимо того однак нема причини до повної зневіри і безнадійності, а русский клуб зможе відзискати сі симпатії і се значіне, яке заняв був перед роком з самого початку сеї каденції, треба лише сьмілого і рішучого проводу шляхом реальної політики, хоч би она як не сподобала ся тим, котрі бажалиб через ніч все осягнути і при перших невдачах попадають в розпуку.

Просимо відновити передплату.

НОВИНИ

— **Календар.** Ві второк: руско-кат.: Талалея м.; римо кат.: Еразма. — В середу: руско-кат.: Конст. і Єлени; римо-кат.: Кльотильди.

— **Вчєрашня друга вистава „Довбуша“** на сцені львівського „Сокола“ була під артистичним зглядом введена ще ліше чим першого разу, за те публіки було менше, задля гарної погоди. Небавом відіграє сокільський театр Федьковичевого „Довбуша“ в кількох більших містах на провінції, де може числитися на більший успіх чим у Львові.

— **Іспит зрілости в рускій гімназії в Тернополі** відбув ся в днях 22. до 27. мая під проводом проф. універс. і члена краввої Ради шк. д-ра К. Студинського. До іспиту зголошило ся 37 публичних учеників і 2 екстерністи; з тих не допущено 1 публ. ученика. Іспит здали: 11 з відзначенем, 12 одноголосо, 15 більшостию гололів. Зрілі з відзначенем: 1) Сьвятослав Балея, 2) Михайло Бараник, 3) Евген Грицак, 4) Павло Заблоцкий, 5) Корнило Куницький, 6) Григорий Куріца, 7) Павло Мазур, 8) Самуїл Рубін, 9) Константин Савицкий, 10) Григорий Славута, 11) Іван Роман Слюзар; Зрілі: 1) Михайло Бачинський, 2) Іван Бойко, 3) Микола Бріль, 4) Стефан Вульчак, 5) Стефан Ванчицкий, 6) Микола Вайтків, 7) Стефан Воркун, 8) Андрій Гаврилюк, 9) Богдан Грабовевський, 10) Михайло Дозорский, 11) Михайло Дольний, 12) Олекса Зеленецкий, 13) Лев Каміньский, 14) Григорий Кивах, 15) Іван Мекет'в, 16) Осип Мурий, 17) Павло Олійник, 18) Іван Сокальский, 19) Іван Стадник, 20) Василь Стецюк, 21) Іван Ткач, 22) Пилип Хомин, 23) Август Цебровский, 24) Володимир Цебровский, 25) Роман Цегельский, 26) Михайло Кіцька (екстерн), 27) Петро Максимович (екстерн). Не перепав ніхто.

З Тернополя доносять нам, що також в польській гімназії випав іспит зрілости дуже добре, за те фатально випав в тамошній реальній школі.

— **Похорон бл. п. Михайла Ольшанського** від був ся в середу, 27. мая в Чернівцях, Похоронний похід, що вийшов з краввого шпиталю вели три рускі та один латинський священик. За весь час дороги через ул. Семигородску, Новосьвітну і Руску як також на кладовищі співав погребові пісні хор дружини руского театру. За домовиною, на якій везено вінці, ступала осирочена рідня покійного, его товариші, представителі руских товариств, віцемаршалок др. Смалъ-Стоцкий з родиною та багато рускої інтелігенції, молодіжи і міщан. При вступі на кладовище зустрінула похід оркестра театру, відправлено похорон і домовину з тлінними останками спущено в могилу. Над могилою промовив короткими, але сердечними словами п. Григорович і директор Стадник, хор відспівав останню „вічну пам'ять“ і колишнього знаменитого артиста рускої сцени оставлено на кладовищі серед маєвої погоди, багатой зелені і цвітів. — Дуже прикро вразила як дружину так і тутешню інтелігенцію неприсутність делегата „Рускої Бєсїди“ у Львові, хоч про смерть артиста повідомлено в час се товариство Як се розуміти? („Буковина“).

— **Українофоби.** М. Садовский звернув ся

був до „городского управління“ а городі Новоросійського, бажючи найняти на літо городський театр для встав своєї трупи. Але новоросійське „городске управління“ постановило не пускати українську трупу в город навіть в літі, хоч в Новоросійському половину населення становлять Українці.

— **Еміґрація до Америки** останніми часами а рос Поділя знов значно збільшилась. Недорід останного року й через се великий застій в торгівлі примушує все більше людей шукати собі хліба десь за океаном. Ідуть здебільшого ремісники та взагалі молоді, златні до праці жида. Еміґрація збільшує ся, не зважаючи й на те, що з „гарної далечини“ надходять не дуже то втішні чутки про страшне там безробітє.

— **Вуголь на рос. Поділю.** В пяти верстах від села Барішковець (на Поділю), в маєткун земельного властителя Ціховського, коли копали керницю, в землі на 5 сажень завглибшки, знайдено здоровенну грудку, пудів на 10, гарного камяного вугля. Відбиті шматки пробували підпалити, але огонь їх небрав ся. Тоді їх облили водою і знайдений вуголь зайняв ся. Думають, що се надібано верстви камяного вугля.

— **Анґлійський уряд і жіноче виборче право.** Анґлійський премєр-міністр д. Аскіт носподівано заявив, що за біжучу сесию уряд сам внесе проєкт виборчої реформи і не буде противитись тому, щоб і жінкам дапо виборче право, як зробити се хочє палата. Премєр дав сю обіцянку депутатації, в якій було 60 ліберальних членів парламента. Депутация просила Аскіта посунути далі справу з проєктом виборчого права жінкам, ухваленим в другім читаню в парламєнті. Він відмовив на се спеціяльне прошенє, бо в біжучій сесії, мовляв, не вистачить на се часу. Аскіт казав, що поширювати виборчі права треба на демократичних основах, а через се дарованє жінкам виборчих прав мусить бути приміненє до широкой виборчої реформи, яка знесе всі, які лишались, привилєї заможних кругів громадянства. Він додав, що сам не прихильник жіночого виборчого права і не поставить его в урядовий проєкт виборчої реформи, але не буде противитись, коли сего права вимагати ме для жінок парламент. З такої заяви першого анґлійского міністра видко, що недовго вже ждати того дня, коли біль про виборче право жінкам буде в останній формі ухвалений в нижній палаті і звідті піде до висшої.

— **Як пануючі володарі побирають свою платню?** Спосіб плаченя пенсії великим володарям є цікавий. Деякі з них не мають ніякого труду, щоби дістати свою заплату. Американський президент Рузвельт дістає що половини місяця чек на 24 часть своєї річної заплати, котра виносить 50 тис. долларів, а кромі того дістає ще певну суму грошей на спеціяльні видатки. Анґлійський король Едвард побирає свою платню чотири рази в році чеком, виставленим генеральним скарбником державним. Німецкий цїсар Вільгельм дістає чек на гроші два рази в році. Чек той підписує сімох свідків і сам цїсар. Австрійський цїсар Франц Йосиф, щоби дістати гроші, мусить особисто явити ся в державній касі два рази в році. Тут приймають его три урядники і оден з них після звичаю питає цїсаря, чи сума грошей, по котру зголошує ся, є для него вистарчаюча. Цїсар каже: так, і тоді подають ему до підпису чек і виплачують гроші. Цар російський має в державних касах неограничений кредит. Турецкий султан, коли потребує грошей, каже своему везирови, що ему треба тільки а тільки грошей, тоді не платить ся урядникам, війську, бо гроші передовсім для султана мусять бути.

— **Памятник морякам, які погибли підчас япанської війни.** 28. мая гвардейскі моряки в Петербурзі святали памятник морякам, які погибли в Чусімському бою. Памятник поставлено в сквері біля Миколаївского морского собора. Памятник має формуobelіска з темночервоного ґраніту, педестал з чорного ґраніту, на верхуobelіска — орел, котрий тримає хреста. По бокахobelіска бронзові дошки з при-

звищами погибших орнаментами і в малюнках панцирника „Петропавловска“ та инш. В самому соборі поставлено мраморні дошки з іменами всіх погибших на „Петропавловску“, на крейсєрі „Адмірал Нахимов“ і на „Уралі“. Памятник і дошки збудовано на кошти, пожертвовані офіцерами, нижшими чинами і сьмействами погибших.

Оповідісти.

— **Фєстив на Високім замку** в четвер дня 4. с. м. уряджують тов-а „Руска захоронка“ і „Вакаційні оселі“. Комітет подбав о милі несподіванки, члени тов. „Сокола“ возьмуть провід в забавах. Старші і діти будуть мати нагоду приємно перевести кілька годин. З огляду на цілє сподіємось, що всі рускі родини возьмуть участь в фєстиві. Комітет устроює також фантову лютєрию, тому просить уклінно о присланє хотїй наскромнійших фантів, які складати можна в локалі „Клубу“ (Ринок ч. 10) в понеділок і ві второк від год. 3—7 вечєром. — **Від виділу „Захоронки“ і „Оселі“.**

— **З Яворова.** Амадорский кружок тов-а „Взаїмна поміч учителів і учительок“ в Яворові відіграє в четвер 4. червня в салі польского „Сокола“ комєдию Льва Лопатинського „Свєкруха“. Початок о 8. год.

— **Іменованя і перенесєня в судівництві.** Міністер судівництва іменував радниками кравного суду: Йос. Прокоповича у Львові, др. Вікт. Свободу в Станиславові, Мєч. Стєнка і Влад. Мілера у Львові; радниками кр. суду і начальниками повіт. судів: Руд. Пашму з Березова для Підґаєць, Ант. Старкевича в Камінці струм., Ант. Соботу в Рогатині, Людв. Шидловского в Печєніжині, Мєч. Завадзкого в Косові, Ів. Шіндлера з Тисьмениці для Глинян, Нат. Хомицкого в Сокалі, др. Брон. Крайсьля у Львові для Снятина, Влад. Гжендєзьского в Мостисках і др. Стан. Рубчинського в Зборові; — повітовими судьями: Генр. Корженевского в Радєхові, Ів. Писарского для Турки, Конр. Зарембу з Підґаєць для Гвіздця, Стан. Гавєнду в Яворові для Куликова, Ник. Богущкого в Городку для Заболотова і Мєч. Малицкого в Дубецку для Залозець; повітовими секретарями іменовані: Каз. Родаковский в Куликові до Станиславова, др. Віт. Сєнк в Березанах до кр. суду у Львові, Жигм. Петтєш з Любачєва до Медичич, Лєна Марко з Порохника до Бірчи, Стан. Славик зі Золочєва до Заболотова, Фєл. Йошт в Заліщиках, Ник. Трєтяк з округ. львівского суду висш. до Турки, Каз. Лопакский з Рави рускої до Угнова, Мар. Швед з Мостиск до Радимна, Фр. Крадохвиля з Суд. Вишні до Яворова, Ігн. Хилєк в Микулинцях, Брон. Маховский в Сколім, Кает. Болєрский з Будзанові до Рудок, Вас. Щєрбатюк в Калущи, Ант. Мая в Збаражи до Радєхова, Стан. Коважик з Городка ягайл. до Ліска, Едв. Галик в Березові, Петра Зачєк в Снятині, Каз. Свежавский в Рогатині до Тисьмениці і Стан. Слотоловича з Грималова до Потока Золотого. — Міністер судівництва переніс радника кр. суду і начальника суду пов. др. Стан. Дроздонского з Залозець до Бродів, судию нов. Юл. Верещинського з Гвіздця до Устрик, Стан. Ганкевича з Турки до Болєхова; секретарів судових: Ігнатія Гонта з Бірчі до Стрия, Стан. Годолього з Микулинєць до Перемишля, Люд. Гєттінґєра з Калуща до кр. суду у Львові, Фєл. Слєтвинського з Радимна до Самбора, Ів. Порємбальского з Ліска до Перемишля д-ра Генрика Данкєра з Надвірної до кр. суду у Львові, Влад. Лісовского з Заболотова до Надвірної, д-ра Стан. Вармского з Турки і д-ра От. Сандєра з Рудок до кр. суду у Львові, Вікт. Наймана з Потока Золотого до Чорткова, Теоф. Коппистьянского з Яворова до Коломиї, Володим. Іванецкого з Угнова до Дрогобича.

— **Конкурс.** Сим оголошує ся конкурє на обсаджєнє поновнє 24 місць для питомців Товариства „Бурса св. Івана Крєстителя в Дрогобичи. Принятими будуть по § 1. статута бурси ученики убогі, рускої народности, гр.-к. обряда, учащаючі до школи в Дрогобичи будь безплатно, будь за умовлену ціну (15—30) К місячно з гори платню, або відповідну скіль-

кість натураліва). Отримують поміщене, удержане і надвір. Кожний питомець має мати свою постіль, крім ліжка, біле, одягу, обуву і книжки. Подання заосмотрені в останнє свідоцтво шкільне з декларацією висоти доплати належать вносити до Відділу Товариства Бурси св. Івана Хрестителя в Дрогобичі на руки Вч. о. катехита Василя Кункевича, директора „Народного Дому“ в Дрогобичі. Речинець до 15. серпня с. р.

— 3 залізниця. Після оголошення заміщеного в „Wiener Zeitung“ розписано оферти на роботи і доставки при будові залізничної локальної Тава-Тахаа. Дотичні оферти приймає Дирекція будови залізниць у Відні, Gumpertferstrasse 10 в імені концесіонарів сеї залізничної локальної. Уеліва і пляни переглянути можна в бюрі згаданій дирекції.

Посмертні оловістки.

— Анна з Криницьких Білинська, властителька дібр в Чижикові коло Львова, упокоїла ся 30. мая в 76. році життя по короткій недузі. Покійна була женщина рідких чеснот і постійного характеру. Походила зі священничої родини з Жовтанець і хотіла вийти за Поляка, то до смерті придержувала ся своєї народности і обряду; нарід кликав єї не інакше тільки: Імось! Перед двома роками записала своє майно СС. Василівкам, та на жаль з причин від покійної независимих не прийшло до затвердження контракту. Похорони відбувають ся нині 1. червня. Нехай жеж їй буде легкою земля, котру любила і котру власноручно обрабляла. В. й п.!

Телеграми

з дня 1. червня.

Прага. Prager Tagblatt доносить, що на лінії залізничній Прага-Будієвичі чеські урядники завели язик урядовий чеський.

Прага. Ческа Рада народна видала поклик, аби ні оден Чех не брав участі в ювілейній чолобитній у Відні, та аби Чехи по можливості здержали ся від їзди в тім часі до Відня.

Париж. Візд президента Франції з російським царем буде в Ревлі в днях 27. і 28. липця.

Штокгольм. Обі палати прийняли умову з Норвегією в справі установлення морської границі межі Швецією а Норвегією роземним судом. Перша палата прийняла умову аж по дуже оживленій дискусії і аж тоді, коли правительство зробило з сеї справи довіря або недовіря.

НАРОДНА ГОСТИНИЦЯ.

Готель, реставрація і казарня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові.

Приїхали дня 31. мая: Анна Олександрівна, Суховаля; Ольга і Літка Кмицькевич, Фрага; Марія Соневицька, Біле; Меланія Теодорович, Стрий; Константина Брилинська, Пискорівичі; Зофія Петрушевич, Стрий; Оксана Абрисовська, Бориня; Юлія Теодорович, Стрий; Йосиф Граховина, Берно; Озьяш Кітай, Золочів; Ізидор Ротенберг, Золочів; Іван Гаврис, Перемислів; Дмитрій Гаврис, Перемислів; Іван Войтович, Перемислів; Ставслав Уелія, Золочів; Олекса Савичка, Козиня; др. Здзіслав Чапліцький, Закопане; Мечислав Полячек, Самбір; Тома Хмільевський, Крилоє; др. Евген Петрушевич, Сколе; Семен Ковальчук, Кокосинці; Макола Захарисевич, Радимно; Ігнатій Кавецкий, Дрогобич; др. Куба Ернрайс, Щирець; о. Ізидор Цибухович, Крехів; Людвік Краль, Щирець; Болеслав Павільський, Самбір; Самуель Гольденберг, Ляцке; Віктор Пацлав-

ський, Бережани; Василь Фірман, Камінка стр.; Болеслав Савчинський, Відень; Николай Махлай, Барча; др. Ігнатій Афельбаум, Тарнів; др. Володимир Чапельський, Перегінсько.

Працюйте і шазіть!

Товариство взаємного кредиту

„Джістер“

стоваришене зар. з обмеженою порукою у Львові.

приймає вкладки на книжочки шадничі на 4%, уділяє позички на скрипти за інтабуляцією на 6 прц.; і сплату розкладає на 10 до 15 літ (при 30 ратах щірічних вносить рата амортизаційна на капітал і відсотки 5 К 8 сот. від кождих 100 К позички.

Вексілі приймають ся тільки 3 місячні, а 3 підписами, на 6 прц. до 7 прц.

Членами можуть бути позичку і дістати тільки члени обезвечені в „Джістрі“.

З зисків уділів „Джістер“ на публічні добродійні цілі квоту 45,835 корон.

Вкладки	2,795,183 К.
Позички уділені	3,410,684 К.
Удїли членські	234,398 К.
Цінні папери	130,452 К.
Фонд резервовий і інші	44,842 К.
Льокації	182,206 К.

Канцелярія Товариства при ул. Русній ч. 20 отворені перед полуднем від 8—2 год.

Контора виміни

ц. к. упр. галицького акційного

БАНКУ

Гіпотечного

порукає

яко добру і певну льокацію

- 4 1/2% листи гіпотечні
 - 4 1/2% листи гіпотечні
 - 5% листи гіпотечні преміювані
 - 4% листи Товариства кредитового земского
 - 4 1/2% листи Банку кравового
 - 4% листи Банку кравового
 - 5% облігації комунальні Банку кравового
 - 4% позичку краву
 - 4% облігації провінційні і всілякі ренти державні
- Ті папери продаємо і купуємо по найточнішим курсі деннім.

В книгарні Тов. ім. Шевченка можна купити:

- 1) Розважання про терпіння І. Хр. — Ул. о. Е. Гузар. — Ціна 1 К без п. пер.
- 2) Розважання про терпіння І. Хр. для шкільних діттих. Ул. о. Ев. Гузар. Ціна 50 с. без п. почт.
- 3) Борьба Дрепера з вірою. Я. Л. — Ціна 40 сот. без п. почт.

Порукає ся дешево і совісне

Артистично ритівниче заведење

А. ЗІГМАНА

— у Львові, ул. Сикстуска ч. 14. —

Робітня металевих і кавчукових печаток.

Монограми, герби і всякі гравури — виїски ритовані і ляні, прасовані бляхи для сторожий і товариств. — Порукає ся яко доставець ріжних руских товариств і Урядів парохіяльних. (30—?)

ДО

Америки

і Канади

ЛІНІЯ КУНАРД

найскорше.

Пояснень уділяє безплатно Лінія Кунард у Львові ул. Городецька 99.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк

Гіпотечний

Відділ депозитовий

приймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до переходу папери партісії і дав на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інституціях заграничних т. зв.

Сховки депозитові.
(Safe Deposits)

За оплатою 50 до 70 корон рівно, депозитар дістає в сталевій касі панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим зглядом поробав Банк гіпотечний як найдогіднійші зарадженя. Прийми дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовім.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1908.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в исчи
Кракова	5:50	8:55	1:30	5:45	9:50
Кракова	7:25	9:50	—	8:40	2:30
Рашева	—	—	1:10	—	—
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30
Черновець	8:07	—	2:05	5:57	9:30
Черновець	—	—	—	—	12:20
Станиславова	5:40	—	—	—	—
Коломні	—	10:20	—	—	—
Стрия	7:29	11:43	3:50	—	11:00
Нустомит	7:29	11:43	3:50	—	11:00
Самбора	8:00	10:30	2:00	—	9:10
Любіня	8:00	10:30	2:00	9:10	—
Рава рускої	7:10	12:40	4:50	—	—
Янова	8:26	1:15	5:00	9:25	10:10
Брухович	7:10	—	12:40	4:50	8:20
Брухович	8:15	—	—	—	—
Зимної води	5:50	7:25	1:10	5:45	9:50

Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд.	вечер	в ночі
Кракова	3:50	8:25	2:45	7:00	11:15
Кракова	—	8:40	6:12	7:35	12:45
Рашева	—	—	3:30	—	—
Підволочиск	6:20	10:40	2:16	7:45	11:10
Черновець	6:10	9:35	2:23	—	10:38
Черновець	—	—	—	—	2:50
Станиславова	—	—	—	2:40	—
Коломні	—	—	—	6:03	—
Стрия	7:30	—	2:25	6:42	11:25
Нустомит	7:30	—	2:25	6:42	11:25
Самбора	6:00	9:05	4:00	—	10:45
Любіня	6:00	9:05	—	4:00	10:45
Рава рускої	6:14	11:05	—	7:10	11:35
Янова	6:58	9:15	1:35	3:35	6:30
Брухович	7:21	11:05	—	—	—
Брухович	6:14	—	3:35	7:10	11:35
Зимної води	3:50	8:40	3:30	7:35	11:15

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим друком. — Поїзди їдучі лише в неділі означені †.